

Wat dan?

Verhaal van Jessica (getrouwd, één zoon)

“We eten het allergeoedkoopste en moeten elke dag weer schipperen wat wel en niet kan. Recht op de Voedselbank hebben we niet. Ik ben heel bang dat er een dag komt. waarop we het hoognodige niet meer kunnen betalen. Want wat dan?”

Jessica (39) is gedeeltelijk arbeidsongeschikt en loopt stage bij het buurtteam. Ze wil graag gaan werken als ervaringsdeskundige op het gebied van armoede en sociale uitsluiting. “Ik zou wel 40 uur per week willen werken, maar om gezondheidsredenen kan ik dat helaas niet. Mijn man werkt met een WSW indicatie via UW als conciërge op een basisschool. Ook hij kampt met gezondheidsklachten waardoor hij niet meer dan 24 uur mag werken. Samen hebben we dus een heel laag inkomen. We kunnen gelukkig gebruik maken van het Kindpakket U-pas van de gemeente, waarmee we een laptop konden aanschaffen die onze zoon voor school nodig heeft. Onze wasmachine ging op het goeie moment stuk: we hadden net ons vakantiegeld binnen. Nee, we zijn al 12 jaar niet meer op vakantie geweest, omdat we het geld hard nodig hebben voor andere uitgaven.”

Altijd die angst voor onverwachte uitgaven

Verhaal van Tilly (eenoudergezin met twee kinderen van 16 en 18 jaar)

“Rondkomen levert dagelijks stress op. Ik ben steeds aan het wikken en wegen hoe ik de eindjes aan elkaar kan knopen. En altijd die angst voor onverwachte uitgaven: fiets kapot, laptop stuk of de wasmachine die het gaat begeven. Zelfs als schoenen onverwacht stuk gaan, zit ik al te tobben. De leuke dingen zijn onbereikbaar geworden. Vakantie, een keertje naar de bioscoop of theater gaan, zitten er niet in. Ook geen Kerst vieren met familie die verder weg woont.”

Meedoen in de samenleving

“Ik ben arbeidsongeschikt en zie geen enkele mogelijkheid om onze financiële situatie te verbeteren. Mijn kinderen van 16 en 18 jaar kan ik maar weinig zakgeld geven. Ik vind het belangrijk dat mijn kinderen mee kunnen doen in de samenleving. Maar dat kost geld en dat hebben we niet. Ook niet voor de dingen die echt nodig zijn zoals huiswerkbegeleiding en medicijnen die één van mijn kinderen nodig heeft. Ik wil dat zij zich kunnen ontwikkelen en een goed toekomstperspectief krijgen. Er moet meer geld beschikbaar worden gesteld om kinderen mee te laten doen aan de samenleving.

Alles wordt duurder - misschien straks ook onze huur. Mijn grootste angst is dat we schulden moeten maken die we niet meer kunnen aflossen. Ik houd mijn hart vast voor hoe het dan verder moet met ons.”

Wat we nodig hebben is een perspectief

Verhaal van Anita (eenoudergezin met zoon)

“Mijn zoon is zorgbehoevend en volgt speciaal onderwijs.” Anita is gescheiden en werkt parttime zonder vast contract met aanvullende bijstand. “Ik ben moeder en kostwinner en ik wil beide goed kunnen doen. Ik wil zoveel mogelijk blijven werken om mijn kennis en vaardigheden op peil te houden. Door mijn onregelmatige inkomsten en de aanvulling tot bijstandsniveau loop ik financiële risico's. Mijn wens is een opleiding die aansluit bij mijn huidige werkervaring en dat kost geld. Dat is er niet. Wat ik nog aan spaargeld heb, bewaar ik voor financiële tegenvallers die er helaas altijd zijn. Mijn grootste verlangen is dat ik financieel weer helemaal zelfstandig wordt. En met een baan waarbij ik langer dan een jaar kan werken. Maandelijks komen we nu, ondanks het kindgebonden budget, toch zeker een paar honderd euro tekort. Dat betekent dat ik bij de dag leef en alle creativiteit uit de kast moet halen om rond te komen. We kunnen geen concrete plannen maken, omdat we geen perspectief hebben. Dat betekent dat we niet ergens naar toe kunnen leven, maar simpelweg aan het overleven zijn.”